

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

Z. Ch.

proti
žalovanému

Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví
se sídlem Biskupský dvůr 1148/5, Praha,
zast. Mgr. Bc. Patrikem Frkem, advokátem
se sídlem Ohradské náměstí 1628/7B, Praha 5

o žalobě na ochranu proti nečinnosti

takto:

- I. Žalovaný je povinen poskytnout žalobci informace v rozsahu jeho žádosti ze dne 30. 3. 2016, tedy:
- seznam všech technických norem (ČSN, ČSN EN), jejichž dodržování stanoví zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 30. 3. 2016 a právní předpisy vydané k jeho provedení, ve znění účinném do 30. 3. 2016,
 - úplné znění těchto technických norem,
- a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce dne 30. března 2016 požádal žalovaného o poskytnutí následujících informací:
 - seznam všech technických norem (ČSN, ČSN EN), podle kterých stanoví povinnost postupovat stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení platných k 30. 3. 2016
 - plné znění těchto technických norem platných k 30. 3. 2016.
2. Dne 5. dubna 2016 žalobce od žalovaného obdržel Sdělení z téhož dne, č.j. ÚNMZ/02926/1100/2016/002, ve kterém bylo uvedeno, kde na internetových stránkách <http://www.unmz.cz> lze požadované informace nalézt.
3. Proti Sdělení Úřadu žalobce dne 20. dubna 2016 podal žalobce stížnost k Ministerstvu průmyslu a obchodu (dále i jen "Ministerstvo"), která byla rozhodnutím ze dne 4. května 2016, č. j. MPO 22080/16/41300/R3 (dále i jen "Rozhodnutí 2016") zamítnuta a postup žalovaného byl potvrzen.
4. Proti Rozhodnutí 2016 podal žalobce dne 11. července 2016 správní žalobu, kterou se domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného. Rozsudkem ze dne 26. března 2020, č.j. 5 A 122/2016 – 64, nadepsaný soud žalobě vyhověl a žalovanému přikázal vydat rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 30. března 2016 o poskytnutí informace v rozsahu, v němž nebyla informace částečně poskytnuta, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
5. Dne 25. srpna 2020 vydal žalovaný rozhodnutí č.j. ÚNMZ/02926/1100/2016/004, kterým žádost zamítl. V odůvodnění žalovaný uvedl, že podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím v pl. zn. (dále i jen "informační zákon") se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.
6. Proti Rozhodnutí Úřadu podal žalobce odvolání. Ministerstvo toto rozhodnutí potvrdilo rozhodnutím ze dne 6. října 2020 č.j. MPO 574037/20/21100/21120. Proti Rozhodnutí MPO podal žalobce dne 18. listopadu 2020 správní žalobu. Rozsudkem ze dne 4. května 2021, č.j. 18 A 81/2020 - 43 městský soud toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil Ministerstvu k dalšímu řízení.
7. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 18. května 2021, č.j. MPO 425867/21/21100/21120 Rozhodnutí úřadu zrušilo a věc vrátilo žalovanému k novému projednání.
8. Žalovaný přípisem ze dne 28. května 2021, sp. zn. ÚNMZ/01386/1100/2021/002 žalobci sdělil, že požadovanou informaci mu opětovně poskytuje. Žalovaný žalobci poskytl:
 - datový soubor Seznam_ceskych_technickych_norem_MMR.xlsx
 - odkaz, kde jsou technické normy uvedené v datovém souboru po bezplatné registraci dostupné: <https://sponzorpristup.agentura.cas.cz/default.aspx> v záložce MMR.
9. Proti tomuto postupu žalovaného žalobce dne 30. června 2021 podal k Ministerstvu stížnost. Žalobce žalovanému vytýkal, že odkaz na zveřejněnou informaci mohl poskytnout pouze do sedmi dnů od doručení žádosti o informaci, jinak že je povinen poskytnout informaci přímo. Dále poukazoval na to, že datový soubor neobsahuje všechny

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

technických norem (ČSN, ČSN EN), podle kterých stanoví povinnost postupovat stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení platných ke dni 30. března 2016 (dále i jen "Technické normy 2016").

10. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 22. července 2021, č.j. MPO 554955/21/21100 stížnost zamítlo a postup žalovaného potvrdilo.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

11. Žalobce nesouhlasí s tím, že žalovaný mu neposkytl část požadovaných informací přímo, ale odkazem, k čemuž využil toho, že od 1. ledna 2021 platí zákon č. 526/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 90/2016 Sb., o posuzování shody stanovených výrobků při jejich dodávání na trh, ve znění pozdějších předpisů, kterým se zavádí tzv. sponzorovaný přístup k českým technickým normám a jiným technickým dokumentům.
12. Podle ust. § 6 odst. 1 informačního zákona mohl žalovaný odkázat na zveřejněnou informaci do sedmi dnů, tedy do dne 7. dubna 2016. Po tomto dni musí žalovaný přímo poskytnout požadovanou informaci. Takto se tomu však nestalo, když žalovaný neposkytl příslušné technické normy, ale pouze poskytl návod, jak získat technické normy, ke kterým je zajištěn tzv. sponzorovaný přístup. V tomto žalovaný pochybil, když měl správně plně znění příslušných technických norem zaslat žalobci datovou zprávou.
13. Na internetových stránkách <https://sponzorpristup.agentura-cas.cz/> lze sice po bezplatné registraci prohlížet jistý soubor technických norem, ale pouze pro čtení. Stahování technických norem není povoleno. Též tzv. sponzorovaný přístup k českým technickým normám není trvalý, ale je zajištěn pouze po dobu platnosti technické normy. Žalobci tedy není zajištěn trvalý a neomezený přístup k požadovaným informacím, jak jej předpokládá informační zákon.
14. Právním předpisem k zákonu č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) ve znění pozdějších předpisů je i od 26. srpna 2009 vyhláška č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, dle jejíhož § 3 písm. k) je uvedeno, že normovou hodnotou jsou i technické vlastnosti stavebních konstrukcí a technických zařízení, obsaženy v příslušné české technické normě, jejíž dodržení se považuje za splnění požadavků konkrétního ustanovení této vyhlášky.
15. V § 8 odst. 1 této vyhlášky je dále uvedeno, že stavba musí být navržena a provedena tak, aby byla při respektování hospodárnosti vhodná pro určené využití, a aby současně splnila základní požadavky uvedené v tomto ustanovení. Odchylky od norem jsou přípustné, pokud se prokáže, že navržené řešení odpovídá nejméně základním požadavkům na stavby uvedeným v § 8. (viz § 55 odst. 2)
16. Např. v § 13 odst. 2 vyhlášky je uvedeno: „*Byt je prosluněn, je-li součet podlahových ploch jeho prosluněných obytných místností roven nejméně jedné třetině součtu podlahových ploch všech jeho obytných místností. Při posuzování proslunění se vychází z normových hodnot.*”
17. Normové hodnoty pro proslunění jsou uvedeny v technické normě ČSN 73 0581 Oslunění budov a venkovních prostor - Metoda stanovení hodnot z roku 2009. Tato technická norma byla v roce 2019 zrušena.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

18. Nebo v § 38 odst. 3 Vyhlášky 2009 je uvedeno: „*Výpočet tepelných ztrát budov je dán normovými postupy.*“ Výpočet tepelných ztrát budov je určen i technickou normou ČSN EN 12 831 Tepelné soustavy v budovách - Výpočet tepelného výkonu z roku 2005. Tato technická norma byla v roce 2018 zrušena.
19. Žalovaný měl žalobci plné znění těchto technických norem žalobci poskytnout, přesto to neučinil a za více jak šest let od podání žádosti není schopen určit, které technické normy byly dle stavebního zákona a právních předpisů vydané k jeho provedení závazné ke dni 30. března 2016. S ohledem na nečinnost žalovaného žalobci nezbyvá, než se u nadepsaného soudu domáhat toho, aby žalovaný o žalobcově žádosti úplně rozhodl, např. úplným poskytnutím informace či vydáním rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti.
20. **Žalovaný** s odkazem na níže uvedené navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná v plném rozsahu zamítnuta. Žalovaný totiž ještě před vynesením rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. května 2021, č.j. 18 A 81/2020 - 43, a to dne 1. 3. 2021, žádosti žalobce vyhověl a poskytl mu požadovanou informaci.
21. K bodu 1 žádosti žalobci zaslal seznam všech technických norem (ČSN, ČSN EN), podle kterých stanoví povinnost postupovat stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení a to jak vyplýval ze seznamu sponzorovaných norem zveřejněných v příslušné databázi. K bodu 2 a 3 žádosti žalobci sdělil internetovou adresu, kde je plné znění těchto technických norem bezplatně a veřejně dostupné po bezplatné registraci. Žalovaný považuje takové vyřízení žádosti žalobce za souladné s právními předpisy a z tohoto hlediska má za to, že žaloba není důvodná.
22. Žalovaný dále upozornil na skutečnost, že v mezidobí nastala zásadní legislativní změna, pokud jde o přístup k obecně závazným technickým normám, která zároveň potvrdila od samého počátku žalovaným formulovaný právní názor, že žalovaný není ve věci žádosti o informace tak, jak ji vymezil žalobce, povinným subjektem.
23. Od 1. 1. 2021 byl totiž do tuzemského právního řádu zaveden zcela nový institut v podobě tzv. sponzorovaného přístupu k českým technickým normám a jiným technickým dokumentům, konkrétně zákonem č. 526/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 90/2016 Sb., o posuzování shody stanovených výrobků při jejich dodávání na trh, ve znění pozdějších předpisů.
24. Podle ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o technických požadavcích“), platí, že garantem tvorby, vydávání a distribuce českých technických norem je stát, avšak plnění těchto úkolů zajišťuje žalovaný, který využil svého zákonného zmocnění [§ 5 odst. 2 zákona o technických požadavcích] a zřídil Českou agenturu pro standardizaci (dále jen „Agentura“) ve formě státní příspěvkové organizace, které plnění těchto úkolů bylo svěřeno.
25. Je to tudíž Agentura a nikoliv žalovaný, kdo zajišťuje tvorbu, vydávání a distribuci českých technických norem a vede databázi českých technických norem a jiných technických dokumentů [srov. § 5 odst. 2 in fine zákona o technických požadavcích]. Prostřednictvím sponzorovaného přístupu nejsou zpřístupňovány veškeré technické normy nebo jiné technické dokumenty, nýbrž pouze ty, které jsou pro účely uvedené ve zvláštním předpisu závazné.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

26. Sponzorovaný přístup zajišťuje nikoliv Agentura, nýbrž příslušné ministerstvo nebo jiný ústřední správní úřad, do jejichž působnosti spadá zvláštní právní předpis [viz § 6c odst. 2 zákona o technických požadavcích], tzn. zvláštní právní předpis, který na technickou normu indikativně nebo výlučně odkazuje.
27. Příslušná ministerstva nebo jiné ústřední správní úřady sami technicky přístup ke sponzorovaným technickým normám nezajišťují, ten nezajišťuje ani žalovaný, nýbrž Agentura, ostatně je to právě Agentura, kdo vede databázi českých technických norem a jiných technických dokumentů, nikoliv žalovaný. Žalovaný tedy nebyl a není povinným subjektem k poskytnutí informace tak, jak ji žádal žalobce, nicméně nyní to již není podstatné, neboť tuto informaci žalobci poskytl, v podstatě jako informaci obecně známou.
28. Agentura pro účely zpřístupnění sponzorovaných technických norem provozuje webový portál s názvem „Sponzorovaný přístup k ČSN“, který je umístěn na adrese <https://sponzorpristup.agentura-cas.cz/>. Prostřednictvím tohoto portálu je pak registrovaným uživatelům reálně umožněn sponzorovaný přístup.
29. V okamžiku, kdy věcný gestor stavebních předpisů (Ministerstvo pro místní rozvoj České republiky), sdělil Agentuře seznam technických norem, které pro účely uvedené ve stavebních předpisech určil jako závazné a požádal o jejich zveřejnění, následně uzavřel s Agenturou výše uvedenou dohodu a uhradil poplatek za sponzorovaný přístup, zveřejnila Agentura tyto sponzorované technické normy na shora uvedeném portálu. Teprve v tomto okamžiku měl žalovaný k dispozici, v podstatě veřejně dostupnou informaci o tom, jaké technické normy jsou ve stavebních předpisech označeny za závazné, neboť takové normy jejich věcný gestor nechal prostřednictvím Agentury zveřejnit v k tomu vytvořené databázi, a tuto informaci poskytl žalobci. Do té doby žalovaný takovou informací nedisponoval a nebyl povinen disponovat, neboť určení technických norem, které jsou pro účely stavebních předpisů označeny za závazné, je mimo zákonem stanovenou působnost žalovaného, jak bylo potvrzeno výše uvedenou novelou a zavedením sponzorovaného přístupu k takovým technickým normám, která mj. reagovala na skutečnost, že judikatura takovou působnost žalovaného opakovaně dovozovala, což žalovaného stavělo do neřešitelné pozice.
30. Pokud pak žalobce namítá propadnou limitu sedmi dnů, do níž je povinný subjekt oprávněn odkázat na zveřejněnou informaci, pak nutno poukázat na skutečnost, že žalovaný na tuto informaci žalobce odkázal bezodkladně poté, co tato informace vznikla, tedy poté, co vznikla databáze žalobcem dotazovaných technických norem.
31. Poplatek za zveřejnění sponzorovaných technických norem se vyměřuje vždy na dvanáct po sobě jdoucích kalendářních měsíců. Po uplynutí této lhůty je nutno vyměřit poplatek nový a minimálně při této příležitosti se nově přezkoumává počet a rozsah takto zveřejňovaných norem. Databáze takových norem je tedy dynamickým jevem a její obsah, tedy počet zveřejněných technických norem se v čase mění, zejména v reakci na legislativní změny, a to buď zvýšením či snížením počtu sponzorovaných norem podle toho, zda věcný gestor odkáže na dosud neodkazované normy nebo naopak odkaz na normu zruší.
32. Žalovaný má tedy za to, že informace poskytl v souladu s ustanovením § 4a odst. 2 písm. f) zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť je poskytl umožněním dálkového přístupu k informaci, která se v průběhu času mění, obnovuje, doplňuje nebo opakovaně vytváří. V takovém případě se ustanovení § 6 odst. 1 citovaného zákona neaplikuje, neboť nejde o poskytnutí informace odkazem na zveřejněnou informaci.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

33. S ohledem na výše uvedené lze mít za to, že žalobcem požadované informace jsou počínaje dnem 1. 1. 2021 informacemi, které povinné subjekty, v tomto případě ministerstva nebo jiné ústřední správní orgány (nikoliv žalovaný), zveřejňují způsobem umožňujícím dálkový přístup. Ostatně definice sponzorovaného přístupu výslovně s pojmem dálkového přístupu ke sponzorovaným technickým normám pracuje.
34. Pokud byla doposud aktivní legitimace, resp. statut žalovaného coby povinné osoby dovozován judikatorně, pak nutno konstatovat, že s účinky výše podané novely je postaveno najisto, že žalovaný není počínaje dnem 1. 1. 2021 ve věci žádosti o informace žalobce povinnou osobou a tímto dnem tudíž není ve zde projednávané věci ani aktivně legitimován.
35. Žalovaný souhlasí se žalobcem potud, že státní orgán by měl znát, které technické normy jsou v rámci stavebních předpisů obecně závazné, nikoliv však každý státní orgán, nýbrž toliko věcně příslušný státní orgán, a tím žalobce nebyl a není. S ohledem na to, se žalovaný nevyjadřuje k tvrzení žalobce týkajícím se vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, neboť je to mimo žalobcovu působnost, a tedy i odbornost.
36. Žalovaný má za to, že smysl a účel žádosti o informace tak, jak ji vymezil žalobce, byl splněn, a to přijetím výše uvedené novely, která reagovala na judikaturní závěry nadepsaného soudu a Nejvyššího správního soudu, které požadovaly, aby ty technické normy, které jsou prostřednictvím odkazů v právním předpisech obecně závazné, byly volně dostupné, což je naplněno zavedením institutu sponzorovaného přístupu, přičemž bylo postaveno najisto, že povinným subjektem, pokud jde o určení okruhu těchto norem a jejich zveřejnění je věcný gestor příslušného právního předpisu. Tím odpadl předmět žádosti a tohoto řízení a žalovaný pozbyl, byť judikatorně dovozenou aktivní legitimaci.
37. Soud ve věci nařídil jednání, při kterém účastníci setrvali na svých postojích.

III.

Posouzení žaloby

38. Soud v mezích žalobních tvrzení přezkoumal postup žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 s. ř. s.). Po posouzení věci dospěl k závěru, že včas podaná žaloba je důvodná.
39. Dle ust. § 5 odst. 1 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky ve znění ke dni vydání tohoto rozsudku (dále jen „zákona“), *[t]vorbu, vydávání a distribuci českých technických norem, jejich změny a zrušení v rozsahu vymezeném tímto zákonem zaručuje stát. Plnění těchto úkolů zajišťuje Úřad, který je národním normalizačním orgánem České republiky podle přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího evropskou normalizaci. Úřad při tom plní povinnosti vyplývající z mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána, a z členství v mezinárodních a evropských normalizačních organizacích.*
40. Dle odst. 2 tohoto ustanovení *Úřad může zřídit Českou agenturu pro standardizaci (dále jen "Agentura") jako státní příspěvkovou organizaci se sídlem v Praze. Agentura je podřízena Úřadu. V čele Agentury je generální ředitel, kterého jmenuje a odvolává předseda Úřadu. Agentura zajišťuje tvorbu, vydávání a distribuci českých technických norem a vede databázi českých technických norem a jiných technických dokumentů (dále jen "databáze").*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

41. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 26. března 2020, č.j. 5 A 122/2016 – 64, byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 30. 3. 2016 o poskytnutí informace v rozsahu, v němž nebyla informace částečně poskytnuta, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
42. V tomto rozsudku se soud plně ztotožnil s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 162/2014 – 63, který vyslovil následující podstatné závěry. České technické normy vydávané žalovaným jsou informacemi ve smyslu informačního zákona. Zákon č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, nestanoví zvláštní právní úpravu ve smyslu § 2 odst. 3 informačního zákona, která by vylučovala poskytování technických norem z působnosti informačního zákona. Úprava stanovená § 196 odst. 2 stavebního zákona, je zvláštní právní úpravou předpokládanou § 5 odst. 8 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, a uplatní se přednostně. Pokud právní předpis stanoví požadavek dodržení tzv. normové hodnoty, je třeba za technické normy ve smyslu § 196 odst. 2 stavebního zákona považovat i ty technické normy, které takovou hodnotu konkrétně stanoví.
43. Žalovaný následně vydal dne 25. 8. 2020, rozhodnutí čj. ÚNMZ/02926/1100/2016/004, které bylo potvrzeno rozhodnutím Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 25. 8. 2020, čj. ÚNMZ/02926/1100/2016/004, kterým byla žádost žalobce o informace odmítnuta z důvodu, že se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.
44. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 4. května 2021, č.j. 18 A 81/2020 – 43, bylo rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu, zrušeno. V odůvodnění tohoto rozsudku se mimo jiné uvádí:

„ 52. Soud tedy s odkazem na shora uvedené shrnuje, že žalobce nepochybil, pokud se se svou Žádostí obrátil na povinný subjekt. ÚNMZ byl v souladu s dříve uvedeným povinen požadovanými informacemi disponovat a žalobci je k jeho Žádosti poskytnout. Na uvedeném přitom nemohla ničeho změnit ani jeho případná obava z věcné chyby v takovémto posouzení či z poskytnutí nekompletní informace. Soud v této souvislosti připomíná, že jednoznačné vodítko pro určení, zda se v tom kterém případě jedná o závaznou stavebně-technickou normu, poskytl Nejvyšší správní soud v bodech 40 až 44 rozsudku ze dne 28. 5. 2015, čj. 1 As 162/2014 - 63.

53. Jak soud naznačil výše, pokud povinný subjekt informací nedisponoval (ač ji byl povinen mít) a byl ji tedy povinen vytvořit, přičemž se obával, že tak nemůže učinit bez součinnosti jiného orgánu veřejné moci, bylo podle přesvědčení soudu jeho povinností požádat procesně relevantním způsobem takový orgán v rámci vyřizování Žádosti o součinnost.

54. Soud má za to, že povinný subjekt byl v takovém případě při vyřizování Žádosti, resp. identifikaci technických norem spadajících do předmětu Žádosti, povinen konzultovat gestora stavebního zákona, tedy Ministerstvo pro místní rozvoj (srov. § 14 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., ve znění pozdějších předpisů), a to nejen s ohledem na výše popsané povinnosti tvůrce/gestora právního předpisu podle čl. 45a odst. 2 Legislativních pravidel vlády, ale rovněž se zřetelem k zásadě spolupráce dle § 8 odst. 2 správního řádu. Ostatně v tomto duchu se vyjádřil Městský soud v Praze i v recentním rozsudku ze dne 16. 12. 2020, čj. 5 A 145/2017 - 72.“
45. S ohledem na shora uvedené rozhodnutí osmnáctého senátu zdejšího soudu, které bylo zcela jasné a návodné, má soud za to, že bylo na žalovaném, aby si informace, které nemá k dispozici, jak tvrdí, konkrétně seznam technických norem platných ke dni 30. 6. 2016,

vyžádal od Ministerstva pro místní rozvoj a následně je žalobci vydal včetně samotných norem.

46. Žalovaný sice následně poskytl žalobci tzv. sponzorovaný přístup k českým technickým normám a jiným technickým dokumentům a seznam sponzorovaných norem zveřejněných v příslušné databázi, tato databáze však obsahuje pouze aktuálně platné technické normy, nikoliv však technické normy účinné k 30. 6. 2016., jak žalobce příkladmo doložil v žalobě.
47. Soud má tak za to, že obrana žalovaného spočívající na tvrzeních ohledně sponzorovaného přístupu k českým technickým normám je lichá. Jedná se totiž dvě různé věci. Jedna je žádost o konkrétní informace ohledně technických norem platných v určité době. Druhá je nová možnost bezplatného přístupu do databáze norem vedené Českou agenturou pro standardizaci, která ovšem umožňuje přístup pouze k aktuálně platným technickým normám, o které však žalobce nežádal.
48. Soud má proto za to, že na povinnosti žalovaného formulované shora citovaným rozsudkem osmnáctého senátu proto nic nezměnila ani žalovaným uváděná novela týkající se sponzorovaného přístupu a to právě s ohledem na skutečnost, že tento sponzorovaný přístup se týká pouze aktuálně platných technických norem a žalobce požadoval a nadále požaduje technické normy platné ke dni 30. 6. 2016.
49. Žalovaný tedy opětovně nerespektoval rozhodnutí městského soudu, opětovně požadované informace nevydal ani nevydal rozhodnutí, kterým by žádost o tyto informace odmítl, tak aby žalobce mohl toto rozhodnutí napadnout u soudu. Žalovaný je tedy opětovně nečinný a žalobcova žaloba je tedy důvodná.
50. Co se týče námitky žalovaného, že není v této věci pasivně legitimován, soud uvádí, že s ohledem na shora uvedené je tato námitka nedůvodná. Žalovaný je stále povinnou osobou. Agentura byla zřízena již v roce 2018, tedy i v době, kdy byla žalovanému rozsudkem ze dne 26. března 2020, č.j. 5 A 122/2016 – 64, uložena povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 30. 3. 2016 o poskytnutí informace v rozsahu, v němž nebyla informace částečně poskytnuta. Soud má tedy za to, že není důvod se odklonit od předchozí judikatury dovozující věcnou pasivní legitimaci žalovaného jako povinné osoby dle informačního zákona.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

51. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba na ochranu proti nečinnosti je důvodná, a proto podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému přímo povinnost poskytnout informace požadované žádosti žalobce ze dne 30. 3. 2016 a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Soud zákonnou 15ti denní lhůtu prodloužil o dalších 15 dní právě s ohledem na nutnost konzultovat věc s jiným povinným orgánem - gestorem stavebního zákona, tedy Ministerstvem pro místní rozvoj.
52. Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. října 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.